

Eettisopillinen toimikunta 10.5.2012

Helluntailiikkeen Israel-teologisia näkemyksiä

Juutalaisella kansalla on erityinen merkitys koko ihmiskuntaa koskevassa Jumalan pelastussuunnitelmassa. Israelin valinnan tarkoitus oli levittää tietoisuutta ainoasta oikeasta Jumalasta. Juutalaiset kutsuttiin Jumalan palvelijaksi ja valkeudeksi kansoille.¹ Israelin valinta ei perustunut kansakunnan hengelliseen tai moraaliseen ansioon, vaan Jumalan omaehtoiseen armovalintaan.

Juutalaisuuden ytimeen kuuluu liiton käsite: Jumala kutsui kansan elämään liittosuhteessa itsensä kanssa.² Mooseksen kirjojen eli tooran opetukset muodostavat liittodokumentin, joka välittää juutalaisille elämisen ja jumalanpalveluksen periaatteet ja ohjeellisen normiston. Niiden määrittelemältä pohjalta Jumalan omaisuuskansan tuli elää todeksi liittosopimusta.

Yhtäältä tätä liittosopimusta ylläpitää Jumalan ehdoton uskollisuus, toisaalta juutalaisilta edellytetään kuuliaisuutta Jumalaa kohtaan, mikä tuo heille siunauksen ja kunniapaikan kansojen keskuudessa. Vastaavasti uskottomuus johtaa liiton rikkomiseen ja siunauksen menettämiseen. Raamatun historialliset kirjat ja profeetat osoittavat, että Israel ei pysynyt tehdyssä liittosopimuksessa. Sen epäusko ja tottelemattomuus kansakuntana ei kuitenkaan mitätöinyt Jumalan valintaa, eikä poistanut Israelin kutsumusta.

Juutalaisten kautta maailma on saanut sekä Jumalan Sanan että Jumalan lähettämän Messiaan, Kristuksen Jeesuksen. Myös kristinuskon juuret ovat juutalaisuudessa. Paavalin mukaan pakanakansoista kääntyneet kristityt liittyvät uskon kautta Jumalan perheeseen ja heidät ”oksastetaan Israelin jaloön öljypuuhun”. Niin juutalaisille kuin ei-juutalaisillekin usko Jeesukseen on välttämätön edellytys ”tosi Israeliin” eli Jumalan kansaan kuulumiselle. Uusi testamentti lupaa, että myös ”muihin kansoihin kuuluvilla on sama oikeus perintöön kuin juutalaisillakin, he ovat saman ruumiin jäseniä ja heitä koskee nyt sama lupaus, kun evankeliumi on johtanut heidät Kristuksen Jeesuksen yhteyteen”.³ Näin Jumala on tehnyt nämä kaksi ihmisryhmää yhdeksi Jeesuksessa Kristuksessa.⁴ Uuden testamentin valossa Jumalan kansa muodostuu Messiaaseen uskovista ihmisistä, ensin juutalaisista ja sitten pakanoista.⁵

Vanhassa testamentissa juutalaiseksi syntyminen ei automaattisesti taannut liittosopimuksen tuomaa siunausta. Tämä tulee esille myös Uudessa testamentissa.⁶ Enemmistö juutalaisista hylkäsi epäuskossaan Jeesuksen jääden siunauksesta osattomaksi. Siitä huolimatta Jumala pysyi uskollisena kansalleen, jota armovalintaan perustuva jäännös edustaa.⁷

Abrahamille ja hänen jälkeläisilleen antamallaan lupauksella⁸ Jumala osoitti juutalaisille pysyväksi perintömaaksi Kanaanin maan, jonka rajat hän myös itse määritteli.⁹ Asumiseen tässä maassa liittyi kuuliaisuuden ehto: maa-alue säilyy Israelilla, mikäli annetut käskyt pidetään, ja niiden rikkominen johtaa pakkosiirtolaisuuteen. Katumus ja kääntyminen antoi kansalle kuitenkin mahdollisuuden palata jälleen luvattuun maahan.¹⁰

Helluntailiikkeen sisällä ilmenee erilaisia käsityksiä koskien Israelin maa-alueen merkitystä eskatologisissa tapahtumissa.

Perinteisesti on nähty, että maa-alue sijoittuu lopun ajan tapahtumiin ja toimii niiden tärkeänä näyttämönä. Tämän tulkinnan mukaan Uusi testamentti viittaa useissa kohdin Vanhan testamentin lupauksiin, joilla on eskatologinen ja myös maa-alueisiin liittyvä merkitys kuten valta-

kunta ja kansa. Osana tätä esimerkiksi viime vuosikymmenten aikana tapahtunut exodus nähdään ainutlaatuisena todistuksena juutalaisen identiteetin säilymisestä ja samalla myös osoituksena Jumalan uskollisuudesta omille lupauksilleen.

Toisen näkemyksen mukaan kansa- ja valtakunta-käsitteitä ei voida sitoa maa-alueeseen, vaan ne koskevat maailmanlaajuisia Jumalan kansaa. Tämä kansa koostuu evankeliumin sanoman vastaanottaneista juutalaisista ja pakanoista.

Teologisista näkemyseroista huolimatta kristittyinä vastuullinen tehtävämme on pitää huolta siitä, että emme yhdy vihamieliseen ja antisemitistiseen suhtautumiseen juutalaisia kohtaan. Tarvittaessa nousemme yleistä yhteiskunnallista mielipidettä vastaan ja osoitamme tukemme Israelille silloin, kun huomaamme antisemitismin nostavan päätään.

Samalla kun tunnustamme Israelin kansan erityisaseman ja roolin pelastushistoriassa, näemme kristittyjen asenteissa ja käyttäytymisessä myös epäterveitä piirteitä suhteessa Israeliin. Siksi on tärkeää kiinnittää huomiota muun muassa seuraaviin näkökohtiin:

- Israel on demokraattinen ja itsenäinen valtio. Kristittyjen tehtävä on ensisijaisesti edistää kaikkien Israelissa asuvien hengellistä, sosiaalista ja aineellista hyvinvointia puuttumatta tarpeettomasti maan poliittisiin asioihin.
- Kaikkien ihmisten tasavertainen kunnioitus kuuluu kristinuskon keskeisiin ydinarvoihin. Siksi kristittyjen tulee tukea tasapuolisesti kaikkia avun tarpeessa olevia ihmisiä ja kansanryhmiä asettamatta ketään erityisasemaan.
- Lähimmäisenrakkauden periaate merkitsee eettistä ja humanitaarista vastuuta sekä väkivallan hylkäämistä. Epäeettisiä toimia ei tule hyväksyä ja oikeuttaa kansallisuuden perusteella myöskään Israelin kohdalla. Väkivallan käyttö on kuitenkin aina erotettava oikeutetusta maan ja kansan turvallisuuden puolustamisesta.
- Juutalaisella kansalla on oma rikas kulttuurinen ja uskonnollinen perinteensä. Eijuutalaisten uskovien keskuudessa juutalaisen kulttuurin, rituaalien ja traditioiden omaksuminen ja ihannoiminen voivat kuitenkin saada piirteitä, jotka ovat evankeliumin hengen ja Uuden testamentin opetuksen vastaisia.
- Raamatun ilmoituksen valossa tehtävämme kristittyinä on siunata juutalaista kansaa ja rukouksilla Israelin puolesta, jotta Jumalan suunnitelma sen kohdalla voisi täydellisesti toteutua.

---

¹ Jes. 49:6; 2:2–4; 42:1; Miika 4:1–4

² 2. Ms. 20; 5. Ms. 7

³ Ef. 3:6

⁴ Ef. 2:14

⁵ 1. Piet. 2:9

⁶ Room. 9:6–8

⁷ Room. 9:27; 11:1–6; Jes. 10:22–23

⁸ 1. Ms. 12:1

⁹ 1. Ms. 15:18; 4. Ms. 34

¹⁰ 5. Ms. 29:23–28; 30:1–5